

**Chương 100: Nhiệm Vụ Nhóm Sinh Tồn Đảo Hoang (9) -
Vào Rừng Cùng Liana
(Số từ: 3577)**

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:18 AM 20/08/2025

“Lớp B cũng có người mất tích...”

Nghe tôi báo cáo, Bertus khẽ gật đầu.

“Việc mỗi lớp có một người đột nhiên đi vào rừng rồi mất tích cùng lúc thì hơi vô lý nhỉ.”

Cuối cùng, Bertus kết luận rằng việc tìm kiếm những người khác trên đảo là việc đúng đắn nên làm.

“Phe ta thì hỗn loạn rồi, nhưng không ngờ phe họ còn thảm hơn nữa...”

Bertus không thể nhịn cười khi tôi nói với cậu rằng khu trại của Lớp B đã bị phá hủy hoàn toàn. Dù chúng tôi cũng gặp rắc rối, nhưng ít ra tình hình vẫn khá khảm hơn nhiều.

“Được rồi. Vậy là có ai đó đã tấn công tụi mình, và dù thích hay không thì vẫn phải bắt kẻ đó. Có lẽ đây là một trong những điều kiện cụ thể mà các giáo viên đã nhắc đến. Tuy nhiên, để tiếp tục thì chúng ta vẫn phải tìm kiếm thức ăn.”

Mục tiêu đầu tiên là tìm kiếm thủ phạm, và mục tiêu thứ hai là tìm thức ăn. Một việc thôi đã khó rồi, đằng này tôi lại phải làm cả hai việc cùng lúc.

“Reinhardt, Cliffman, Ellen, Grantz và tôi có lẽ là những người duy nhất có khả năng chiến đấu khi gặp tình huống khẩn cấp...”

Ma pháp của Harriet cần thời gian thi triển, còn Adelia thì không học bất kỳ ma pháp tấn công nào. Về phần Heinrich, cậu ấy vẫn chưa đủ khả năng để tấn công bằng năng lực của mình. Còn Kono Lint và Erich, họ vẫn chưa đạt đến trình độ có thể chiến đấu hiệu quả.

Vậy là chỉ có đúng năm người có khả năng chiến đấu thực sự. Hơn nữa, chúng tôi cũng không thể biết chắc đối thủ mà mình sẽ phải đối mặt là ai.

“Trong nhóm này, Ellen là người duy nhất có thể hành động một mình đúng không?”

“Có lẽ vậy.”

“Tốt. May là có Heinrich, cậu ấy có thể tạo ra lửa ngay cả trong lúc mưa thế này, nên việc nấu nướng những gì bọn mình bắt được sẽ không khó. Nếu không tìm được gì, chúng ta sẽ phải ăn dứa vậy.”

Bertus đi về phía khu trại.

“Được rồi! Tuy hơi khó khăn một chút vì trời đang mưa, nhưng mọi người hãy ra đây!” cậu lớn tiếng hô.

Nghe Bertus gọi, tất cả mọi người bắt đầu bò ra khỏi lều như những kẻ ăn mày.

Cayer đã biến mất, nên chỉ còn lại 10 người. Ai cũng ướt sũng vì mưa, và sau trận bão thì không ai ngủ được nữa, nên mọi người đều trông vô cùng mệt mỏi.

Bertus giải thích cho họ từng bước một những gì chúng tôi đã thảo luận.

Cayer Vioden đã mất tích. Bên Lớp B cũng có một người mất tích.

Có vẻ như cả hai người đã bị những cư dân khác trên đảo bắt cóc. Có lẽ chúng sẽ săn lùng chúng tôi mỗi đêm hoặc nhắm vào những ai đi vào rừng một mình.

Chúng tôi phải tìm và khuất phục chúng trước khi có thêm ai bị bắt.

Nếu không, cả nhóm sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, và cả hai lớp của chúng tôi sẽ thất bại trong nhiệm vụ.

“Từ giờ, Reinhardt, Ellen, Grantz, Cliffman và tôi sẽ chia thành ba nhóm để tìm kiếm và săn mồi trong rừng. Những người còn lại hãy sắp xếp lại khu trại và sửa chữa những túp lều bị hư hại. Và nếu có thể, hãy làm thêm nhiều dụng cụ hứng nước mưa để chúng ta có đủ nước uống, nhưng đừng đi quá sâu vào rừng. Tôi không biết điều gì có thể xảy ra đâu.”

Sau khi chỉ dẫn những người ở lại, Bertus tập hợp những người được chọn đi vào rừng.

“Ellen, tôi nghĩ cậu nên đi một mình. Cậu có ổn không? Nếu thấy nguy hiểm, cậu có thể đi cùng những người khác thành một đội ba người.”

“Tôi đi một mình.”

Ellen lấy một cây cung ngắn, một ít mũi tên và một con dao. Thế là đủ rồi.

“Được rồi, Cliffman, cậu sẽ đi với tôi.”

“Vâng.”

“Grantz, cậu đi với Reinhardt.”

“Được.”

Thế là chúng tôi đã tổ chức được ba nhóm.

“Đừng cố khuất phục cư dân ngay khi gặp chúng. Trước hết, hãy cố gắng tìm hiểu xem chúng là loại người gì, rồi quay về. Chúng

ta sẽ cùng nhau lập kế hoạch. Bây giờ, ưu tiên hàng đầu của chúng ta là đảm bảo có đủ thức ăn.”

Mọi người đều gật đầu trước lời nói của Bertus.

“Chúng ta đi thôi.”

-Rào rào!

Dưới cơn mưa nặng hạt, chúng tôi bước vào rừng.

Liana hơi khác so với các học viên Lớp A khác khi vào rừng.

Cô là một người có Siêu Năng. Dĩ nhiên, tôi cũng là một người như vậy, nhưng năng khiếu của tôi thiên về chiến đấu hơn.

“Hộc... hộc...”

Chính vì thế, thể lực của Liana kém hơn nhiều so với những người khác, và cô đang thực sự khổ sở vì thân nhiệt giảm xuống do mưa. Quả cầu mà Harriet gắn lên người cô cũng đã biến mất, nên cô đang vật lộn để đi dưới cơn mưa.

“...Tội mình nên quay lại không?”

“Không, cứ tiếp tục đi.”

Cô gái này đã kiệt sức hoàn toàn, nhưng vẫn cố bước đi. Cô nheo mắt, có vẻ không muốn trở thành gánh nặng. Tôi cảm thấy thể lực của mình đã tăng lên đáng kể, nhưng cũng nhận ra cô gái này có thể lực vô cùng yếu.

Dĩ nhiên, trong một tình huống chiến đấu, Lôi Động của cô sẽ hữu dụng hơn nhiều so với năng lực của tôi.

Đi được một lúc, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dừng lại.

“Không thể đi tiếp được nữa. Nghỉ một chút đi.”

“Hộc... hộc...”

Như thể không còn sức để nói, cô chỉ ngồi xuống và tựa lưng vào một cái cây. Môi cô tái xanh, và thân nhiệt dường như đã giảm xuống nghiêm trọng.

“Tình trạng của cậu tệ hơn à? Tôi nghĩ hai ta nên quay lại bây giờ.”

Liana cố gắng giơ tay lên thay vì trả lời.

“Đưa đây.”

“Đưa gì? Ồm, à... Ý cậu là cái này à?”

“Ừm, cái đó.”

Liana giật lấy con dao rựa tôi đang cầm trên tay và đột nhiên bắt đầu tập trung sức mạnh vào mắt.

-Lách tách!

Những giọt mưa bắt đầu bốc hơi ngay khi chạm vào con dao. Có vẻ như cô đang làm nóng nó bằng cách dùng điện. Sau đó, cô để nó nguội một chút nhờ mưa rồi ôm nó như một túi sưởi. Có vẻ như cô đã biết cách gắn năng lực của mình vào đồ vật.

“Tôi chỉ muốn đốt cháy hết mọi thứ.”

Liana lẩm bẩm một cách bồn chồn—có vẻ cô không thích đi lang thang trong rừng với điều kiện như thế này. Dĩ nhiên, ai mà thích cơ chứ?

Sau một lúc, sắc mặt của Liana trở lại bình thường. Cô đưa con dao rựa lại cho tôi.

“Cậu cũng làm đi.”

Con dao rựa đã nóng lên đến một mức nhất định.

“Ừ, ừm... Được rồi.”

Càng ở gần cô, tôi càng thấy cô giống một kẻ lập dị tốt bụng hơn là chỉ tốt bụng.

Vì Liana có thể lực yếu, nên tốc độ di chuyển của chúng tôi chậm hơn rất nhiều so với các đội khác—hai đứa phải nghỉ ngơi nhiều hơn. Cô sẽ ôm túi sưỡi dao rựa để hồi phục thân nhiệt; sau đó chúng tôi lại tiếp tục đi.

“Nhưng nếu bọn mình bị lạc trong lúc tìm kiếm thì sao? Không, chẳng phải chúng ta đã lạc rồi sao?”

Trời mưa rất to, nên Liana dường như đã mất phương hướng. Tôi chỉ lên trời.

“Tụi mình có thể trèo lên cây để xem.”

“À.”

Chỉ cần trèo lên một cái cây là đủ để chúng tôi xác định được vị trí gần đúng của mình. Cứ thế, chúng tôi có thể tìm đường nếu bị lạc. Nếu vẫn không biết mình đang ở đâu, chỉ cần nhìn về phía biển để tìm hướng bờ biển gần nhất rồi đi vòng về khu trại. Như thể hài lòng với câu trả lời đó, Liana chỉ ôm con dao rựa như một con búp bê.

“Nhưng làm sao hai ta có thể tìm thấy con vật nào để săn trong cơn mưa lớn thế này...”

Liana càu nhàu, rồi đột nhiên mắt cô mở to.

“...Không phải đó là một con sao?”

Khi tôi nhìn về phía Liana đang chỉ, tôi thấy một con hươu đang uống nước mưa từ một vũng nước.

Tôi ra hiệu im lặng, Liana gật đầu với vẻ mặt quả quyết.

Nó vẫn chưa phát hiện ra chúng tôi.

Khoảng cách giữa chúng tôi và nó là khoảng 15 mét, quá xa để năng lực của Liana có thể vươn tới. Tôi có một cây lao, nhưng tôi không quen sử dụng chúng. Ngay cả với sự hỗ trợ của Siêu Năng, tôi có thể làm nó bị thương không?

‘Hãy từ từ tiếp cận nó.’

Liana lặng lẽ gật đầu khi nghe tôi nói. May mắn thay, con hươu không nghe thấy tiếng bước chân của chúng tôi nhờ có cơn mưa nặng hạt.

Sau khi từ từ tiến lại gần thêm năm mét, chúng tôi đã rút ngắn khoảng cách xuống còn khoảng 10 mét. Với khoảng cách này, tôi nghĩ mình có thể ném trúng nó.

Nhưng nếu tôi không thể giết nó chỉ trong một đòn, nó sẽ chạy mất.

Tôi nên làm gì đây?

Tôi chỉ có một cây lao, chỉ có một cơ hội. Tôi lấy nó ra và cho Liana xem.

Liệu điều này có thể không?

-Cậu có thể truyền năng lượng điện vào đó không?

Cách đây một lúc, tôi phát hiện ra cô có thể gắn năng lượng điện vào các vật bằng kim loại, nhưng cô có thể làm cho năng lượng điện tồn tại trong một vật thể không? Trong điều kiện bình thường, điều đó là không thể, nhưng cô đã biết cách gắn năng lực của mình vào đồ vật.

Nói một cách đơn giản, tôi muốn cô yểm một bùa điện lên vũ khí của tôi.

-Ừm, tôi nghĩ mình có thể làm được.

Liana tập trung và bắt đầu gắn năng lượng điện của mình vào đầu cây lao của tôi. Và.

-Brzzzt!

“Ugrrrrr!”

“Ôi, phải rồi.”

Dĩ nhiên, cả Liana và tôi đều quên mất rằng nếu cô để dòng điện chạy qua một cây lao ướt mưa, thì tay tôi cũng sẽ bị giật điện khi cầm nó.

May mắn thay, tôi không chết.

Tuy nhiên, con hươu tự nhiên chạy đi, hoảng sợ bởi tiếng la lớn của tôi sau khi bị điện giật.

Ngây ngốc và ngu ngốc.

Cả hai chúng tôi chỉ đứng đó dưới mưa, nhìn chăm chăm vào khoảng không, xấu hổ vì đã ngu ngốc để mất con hươu đó.

“Này, cho dù tôi đã nhờ cậu làm thế, cậu là người có năng lực Lôi Động cơ mà, chẳng phải cậu nên biết chuyện gì sẽ xảy ra sao?”

Liana trừng mắt nhìn tôi.

“Và cậu đã đạt được hạng nhất với một cái đầu rỗng tuếch như vậy à?”

“Cậu vừa gọi đầu tôi là rỗng tuếch à?”

“Hãy mừng vì tôi không gọi cậu là đầu đá đi.Ồ, nhưng sẽ tốt hơn nếu đầu cậu được làm bằng đá, thì cậu đã không bị điện giật. Cậu đúng là một cái đầu rỗng có khả năng dẫn điện.”

Cô hoàn toàn khác với Harriet.

Cô không phải là người sẽ thua trong một cuộc đấu khẩu. Hơn nữa, cô không hề bị ảnh hưởng một chút nào mà còn phản công lại khá nhiều. Nếu tôi còn cãi nhau với cô nữa, tôi nghĩ chúng tôi có thể sẽ lao vào đánh nhau, nên tôi quyết định nhượng bộ.

“...Được rồi, tôi thua. Dừng lại đi.”

“Được.”

Săn mồi bằng Lôi Động ư? Có vẻ chúng tôi muốn chết vì đau tim.

Dù sao, cả hai chúng tôi đều quá phấn khích khi tìm thấy con mồi nên không thể suy nghĩ thấu đáo. Nghĩ lại, ngay cả tôi cũng thấy rằng việc yêu cầu yểm bùa Sét vào một ngày mưa khiến tôi trông tệ hại chẳng kém gì Ludwig.

Việc chỉ trích đứa trẻ mà tôi đã nhờ làm điều đó cũng vậy.

“Haa. Chúng ta đi tìm nó đi.”

“Tôi nghĩ nó đã chạy mất rồi.”

Chúng tôi tiếp tục đi về hướng con hươu đã chạy trốn. Mặt đất lầy lội vì mưa lớn, nên không có nhiều dấu vết để lần theo. Cả

hai chúng tôi đều không có năng khiếu hay kỹ năng theo dõi nào. Việc tôi đã xem *Law of the Jungle* hay các video của *Bear Grylls* vài lần không có nghĩa là tôi hoàn toàn biết cách theo dõi động vật.

Chúng tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài đi lang thang một cách ngẫu nhiên.

“Nó không thể đi xa được đâu...”

“Suyt.”

May mắn thay, con hươu không chạy quá xa. Sau khi đi loanh quanh khoảng 10 phút, tôi có thể thấy một số bụi cỏ đang rung chuyển ở phía xa.

-Sột soạt!

Những bụi cây đang rung chuyển một cách khá bất thường. Tôi không chắc đó là con hươu hay cái gì khác, nhưng chắc chắn có thứ gì đó ở đằng đó. Liana và tôi từ từ tiến lại gần trong khi giữ im lặng tuyệt đối. Tôi chuẩn bị sẵn cây lao để có thể phản ứng bất cứ lúc nào.

-Gừ rừ rừ!

Sau đó, chúng tôi nghe thấy một tiếng gầm rõ ràng, trầm thấp khiến cơ bắp của chúng tôi cứng lại.

Đó là một con vật.

Khi cả hai đến gần hơn, chúng tôi thấy một con báo đốm đã sẵn được con hươu mà chúng tôi đang đuổi theo, và nó đang gầm gừ cảnh cáo chúng tôi.

“!”

Khi Liana nhìn thấy con thú, cô đứng chôn chân.

Tôi cũng không khác là bao. Chỉ cần nhìn vào con thú đó—thậm chí nó không phải là một con quái vật thực sự hay gì cả—tôi cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Chuyện gì thế này? Điên thật.

Chi tiết này không có trong tiểu thuyết gốc.

Ý là, chúng có tồn tại trong bản gốc, nhưng chúng không nên xuất hiện ở đây.

Tôi nắm lấy cánh tay của Liana đang cứng đờ và từ từ lùi lại.

Con báo đã phát hiện ra chúng tôi sẽ chạy theo hai đứa với tốc độ tối đa nếu chúng tôi tiến lại gần hơn một chút. Tôi không biết liệu mình có thể phản ứng lại tốc độ và sự nhanh nhẹn của một kẻ săn mồi giống mèo hoang dã hay không.

Liana nhìn tôi và cố gắng gọi tôi bằng cách chỉ cử động miệng mà không phát ra tiếng động.

-Tại sao thứ này lại ở đây?!

-Vì nó ở đó thôi.

Liana dường như đang nói sảng khi chất vấn tại sao lại có một nhiệm vụ như thế này, trong khi tôi đang cố gắng bình tĩnh dẫn cô lùi lại.

Nó đã bắt được con mồi rồi, nên có lẽ nó sẽ không cố đuổi theo bọn tôi đâu.

Chúng tôi có hai lựa chọn.

-Tụi mình hãy chọn xem nên xua đuổi nó, giết nó để lấy con mồi, hay rút lui.

-Đây có phải là thứ mà chúng ta phải cân nhắc không?

Có vẻ Liana đang chửi rủa tôi chỉ bằng ánh mắt. Đôi mắt cô dường như đang hỏi tôi có bị điên không.

-Có thể dùng cây lao xua đuổi nó như trước, bằng cách dùng điện.

-...Đầu cậu thật sự làm bằng đá à? Cậu quên rằng lần trước cậu bị điện giật rồi sao?

Có vẻ như Liana đang thực sự lo lắng rằng não tôi có bị khuyết tật nghiêm trọng hay không.

-Tôi không ném, nhưng cậu sẽ ném.

Dĩ nhiên, tôi không quên rằng mình đã bị điện giật trước đó khi cố ném cây lao có yểm điện.

Tuy nhiên, tôi không phải là người duy nhất có thể ném nó—xét cho cùng, cô gái đó miễn nhiễm với điện cơ mà...

-Tôi ư? Cậu muốn tôi ném cây lao và trúng thứ đó à? Cậu nghĩ điều đó sẽ hiệu quả không?

-Ai nói cậu phải ném trúng nó?

Tôi chỉ vào bụi cây mà con thú đang ở.

-Có một vũng nước ở đó. Cậu chỉ cần ném vào đó thôi.

Vì trời mưa, vũng nước gần như đã tràn, và nơi con báo bắt được con hươu rõ ràng là ở trong nước.

Chỉ đến lúc đó Liana mới dường như hiểu được ý tôi.

-Nếu nó tránh được thì sao? Nó sẽ tấn công chúng ta chứ?

-Nếu thứ đó lao đến, tôi sẽ làm gì đó với nó.

-Ý cậu ‘sẽ làm gì đó’ là sao?

-Dù sao thì, cậu sẽ làm tốt thôi, cứ làm đi.

Khả năng thể chất của tôi có thể không bằng một con thú hoang, nhưng nếu đó là một con báo đang lao thẳng về phía chúng tôi, nó sẽ đi vào phạm vi tấn công của Liana. Hơn nữa, nếu tôi có thể

làm nó nổi giận và thả điều nó một lúc, Liana có thể tấn công nó bằng đòn sốc điện của mình.

Nhiệm vụ này không phải đe dọa đến tính mạng, nhưng tại tôi có thể làm bất cứ điều gì chúng tôi muốn.

Liana có vẻ lo lắng, nhưng cuối cùng cô vẫn cầm lấy cây lao...

Sau khi tôi lùi xa hơn để tránh bị điện giật, Liana ném cây lao bằng tất cả sức lực của mình với vẻ mặt không chắc chắn.

Và.

-Phạch!

“...Aaa.”

“...Sao chuyện này lại xảy ra được chứ?”

Đó là một vùng nước khá lớn; tuy nhiên, cây lao lại nằm ngang trên một cái cây trong khu vực đó.

Cô không chỉ ném trượt hoàn toàn, mà còn có vẻ như cô đã nhắm vào một nơi hoàn toàn khác.

-Gào!

Con báo cảm nhận được ý định của chúng tôi và chạy về phía chúng tôi.

“Chún-chúng ta phải làm gì!”

“Ý cậu ‘phải làm gì’ là sao?!”

Tôi nhặt con dao rựa lên và nhắm vào con báo đang lao tới. Tốc độ lao đến của con thú nhanh đến không thể tin được. Nhanh đến mức người ta không thể nhìn theo bằng mắt thường.

Nếu tôi cố đâm nó, nó sẽ né được—nên tôi nắm lấy lưỡi dao rựa và giữ nó theo chiều ngang.

Đó là phong cách cầm kiếm nửa chừng mà Ellen thỉnh thoảng đã chỉ cho tôi.

Thay vì tấn công nó, tốt hơn là chặn nó lại; mục đích của tôi không phải là giết nó mà là để chặn đà tấn công của nó.

“Cứ phóng điện đi!”

Tự Âm Thị.

Lần này tôi không dùng nó để tăng cường sức mạnh thể chất.

Tôi nói với bản thân rằng cơ thể mình đã trở thành một chất cách điện!

-Kakang!

Ngay khi con báo cắn vào con dao rựa tôi đang cầm ngang, những tia lửa màu xanh băng bay ra xung quanh mắt Liana.

-Gào!

“Uurr!”

Tôi cảm thấy một cơn đau nhói chạy khắp cơ thể như thể dòng điện đang buộc các cơ bắp của tôi liên tục co bóp và giãn ra.

Con báo đang lao tới tôi lao đảo. Tôi không bỏ lỡ cơ hội đó.

Tôi buộc cơ thể đang choáng váng của mình di chuyển và lao về phía con báo.

-Rắc!

Tôi đập con dao rựa thẳng vào đầu nó. Thay vì cảm giác đang cắt thứ gì đó, cảm giác đang đập vỡ thứ gì đó truyền đến tay tôi.

“Hòa... hòa...”

Trận chiến thậm chí còn không kéo dài 5 giây.

Tuy nhiên, Liana chắc chắn có thể kích hoạt năng lực của mình một cách nhanh chóng.

Nếu cả hai chúng tôi đều không thể kích hoạt năng lực của mình nhanh như vậy, tình hình đã kết thúc theo một cách rất khác.

“Cậu... cậu có sao không?”

“Phù...”

Tôi nhìn Liana và cười toe.

“Đôi khi, cậu chỉ cần bị điện giật một chút để loại bỏ hết ký sinh trùng trên cơ thể.”

“Cậu... cậu đang nói gì vậy?”

Nghe thấy lời nói vô nghĩa của tôi, Liana thực sự lo lắng rằng tôi đã mất trí sau khi bị điện giật hai lần liên tiếp.

Chết tiệt.

Tôi kinh ngạc vì mình đã có thể phản ứng đúng đắn khi con thú đó lao về phía tôi.

Nếu tôi mắc sai lầm, tôi đã bị loại rồi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

MB

BIDV

50+

Thanks For Reading